

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Andrzejewska (spr.)
Sędziowie:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2018r. w Gliwicach

sprawy z powództwa D. G. (G.)

przeciwko Spółce (...) Spółce Akcyjnej w B. (następcy prawnemu (...) Spółki Akcyjnej w K.)

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 29 maja 2017 r. sygn. akt IV P 472/15

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1. w punkcie 1 w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 37.746,77zł (trzydzieści siedem tysięcy siedemset czterdzieści sześć złotych i siedemdziesiąt siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 lutego 2017r. do dnia zapłaty i oddala powództwo w pozostałym zakresie,
2. w punkcie 2 w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.370zł (tysiąc trzysta siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. w punkcie 4 w ten sposób, że nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Z. kwotę 3.741,57zł (trzy tysiące siedemset czterdzieści jeden złotych i pięćdziesiąt siedem groszy);

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.027zł (tysiąc dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSR del. Magdalena Kimel (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (spr.) (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 138/17

UZASADNIENIE

D. G. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w K. domagając się po ostatecznym sprecyzowaniu żądanie kwoty 37.753,66zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od dnia 1 maja 2012r. do dnia 4 lutego 2015r. oraz kwoty 11.872,48zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 lutego 2017r. oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje żądanie podał, że w okresie objętym żądaniem pozwu był zatrudniony u pozwanej na stanowisku sztygara pod ziemią w KWK (...). Jego normatywny dobowy czas pracy wynosił 7,5 godziny na dobę w rzeczywistości jednak zgodnie z poleceniem służbowym i z kartą stanowiska pracy musiał pracować znacznie dłużej poświęcając odpowiedni czas na przygotowanie miejsca pracy dla podległych mu pracowników (zapoznanie się z raportem z poprzedniej zmiany, omówienie bieżących problemów i zagrożeń) jak i odpowiedni czas po zakończeniu zmiany (pisanie raportu, kontrola wyjazdu załogi), przez co pracował średnio około dwie godziny na dobę dłużej.

Pozwana (...) S.A. w K. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. Przyznała, że powód był u niej zatrudniony oraz że był zobowiązany do potwierdzania czasu pracy za pomocą dyskietki w elektronicznym systemie ewidencji. Wyjaśniła, że obowiązywała u niej zasada, iż praca w godzinach nadliczbowych dopuszczalna jest wyłącznie na podstawie pisemnego wniosku wystawionego przez bezpośredniego przełożonego powoda. Wnioski te mogły dotyczyć wyłącznie prac w soboty i niedziele i za pracę w tych dniach było wypłacane wynagrodzenie. Podniosła, że powodowi nie zlecano pracy w godzinach nadliczbowych w dniach będących dniami roboczymi.

Wyrokiem z dnia 29 maja 2017r. Sąd Rejonowy w Z. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 49.626,14zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 lutego 2017r. do dnia zapłaty.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że D. G. w okresie objętym żądaniem pozwu zatrudniony był u pozwanej, w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku sztygara zmianowego a później sztygara oddziałowego.

Powód jako sztygar oddziałowy pod ziemią pracował głównie na rannej zmianie A, która rozpoczynała się zjazdem o godzinie 6:30. Powód musiał przychodzić do pracy wcześniej przed rozpoczęciem dniówki i wychodzić później po jej zakończeniu. Powód stawał się w pracy średnio na godzinę przed zjazdem celem prawidłowego przygotowania się do pracy. Swoją pracę rozpoczynał od zapoznania się z dwoma raportami ze zmian nocnych, szkolił załogę, zbierał podpisy załogi potwierdzające, że została przeszkolona, wysyłał ludzi do pobrania narzędzi. Następnie około godziny 06:00 udawał się na odprawę. Około godziny 6:30 zjeżdżał pod ziemię. Po wyjeździe na powierzchnię, około godziny 14:00 powód wypisywał książkę raportową, zaznaczał w alfabetkach i szychtownicach dla poszczególnych osób zapłatę i obecności za tą zmianę, wypisywał polecenia dla każdej ze zmian. O godzinie 15:00 miał odprawę z przełożonym, po odprawie powód pisał polecenia dla pozostałych zmian. Średnio czynności po wyjeździe zajmowały mu około godziny.

Ustalono, że pozwana prowadziła rejestr czasu pracy (...). Pracownicy zaopatrzeni byli w dyskietki, które wprowadzali do czytników szybowych przy zjeździe i wyjeździe.

Za dodatkową pracę na powierzchni powód nie otrzymał żadnego wynagrodzenia.

Przełożeni powoda wiedzieli, że pracuje on w ponadnormatywnym czasie pracy, gdyż taka była organizacja pracy na kopalni. Nie było możliwości, aby powód wykonał swoje obowiązki pracując 7,5 godziny na dobę tj. przychodząc do pracy na godzinę zjazdu i wychodząc z niej po wyjeździe.

Sąd wskazał, że zgodnie z §15 ust. 2 regulaminu pracy czas pracy pracowników w kopalni zatrudnionych pod ziemią wynosi 7,5 godzin na dobę i 37,5 godzin na tydzień przy 5 – dniowym tygodniu pracy – co zostało przesądzone wyrokiem z 5 grudnia 2006r. Sądu Okręgowego w G. (sygn. akt (...)) i wyrokiem z 30 listopada 2005r. (sygn. akt (...)).

Zgodnie z § 1 zarządzenia nr (...) Dyrektora (...) KWK (...) z dnia 27 września 2010r. znak (...) w sprawie pracy w godzinach nadliczbowych zatrudnienie pracownika w godzinach nadliczbowych może nastąpić wyłącznie na pisemny wniosek sztygara oddziałowego lub kierownika działu po pierwsze tylko w razie konieczności prowadzenia akcji ratowniczej dla ochrony życia lub zdrowia ludzkiego albo ochrony mienia lub usunięcia awarii, po drugie szczególnych potrzeb zakładu pracy. Paragraf 5 powołanego zarządzenia stanowi z kolei, że warunkiem zaliczenia i wypłacenia nadgodzin poszczególnym pracownikom jest sporządzenie przez sztygara oddziałowego lub kierownika działu dokumentu „Wykaz godzin nadliczbowych”.

Sąd ustalił, że w okresie od 1 marca 2012r. do dnia 9 kwietnia 2015r. powód przepracował ponad obowiązujące go normy czasu pracy 1.533 godziny i 54 minuty. Za pracę w niedziele, święta i dni wolne pozwana wypłaciła powodowi w spornym okresie czasu 1.117,29zł. Do wypłaty za pozostałe przepracowane nadgodziny pozostała kwota 37.753,66zł.

Wskazane zostało, że poczynając od 1 lutego 2008r. do każdej przepracowanej dniówki pracownikom przysługiwał stały dodatek kwotowy.

Sąd poczynił ustalenia w zakresie czasu pracy powoda w oparciu o zapisy z systemu (...), które nie były kwestionowane przez strony i zostały potwierdzone zeznaniami świadka i powoda. W zakresie wyliczenia wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych Sąd oparł się częściowo na wyliczeniach biegłego M. L. zawartych w opinii pisemnej z 14 czerwca 2016r. i w opinii uzupełniającej z 25 października 2016r., którą biegły sporządził na polecenie Sądu, celem opracowania wariantu wynagrodzenia powoda w godzinach nadliczbowych przy uwzględnieniu, że świadczył on pracę w wymiarze dwóch godzin ponad dobowy wymiar czasu pracy oraz celem ustosunkowania się do zarzutów zgłoszonych przez stronę pozwaną w piśmie procesowym z 8 sierpnia 2016r. oraz w całości na wyliczeniach zawartych w korekcie opinii uzupełniającej z 19 stycznia 2017r., którą biegły sporządził na polecenie Sądu, celem ustosunkowania się do zarzutów zgłoszonych przez stronę pozwaną w piśmie procesowym z 17 listopada 2016r. Opinie biegły sporządził zgodnie z poleceniem Sądu tj. przyjmując normę czasu pracy wynoszącą 7,5 godzin na dobę i 37,5 godzin w tygodniu w pięciodniowym czasie pracy.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii biegłego ds. wynagrodzeń stojąc na stanowisku, że wyliczenia i wyjaśnienia zawarte w opiniach uzupełniającej i korygującej są wystarczające do wydania rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu, gdyż Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń strony pozwanej podniesionych w piśmie jej pełnomocnika z dnia 9 lutego 2017r. Sąd stwierdził tutaj, że słusznie biegły nie pomniejszył kwoty należnego powodowi wynagrodzenia za pracę w dni powszednie tj. od poniedziałku do soboty o wynagrodzenie wypłacone przez pozwaną z tytułu pracy w niedziele, święta i dni wolne od pracy, skoro było to wynagrodzenie wypłacone za normatywny czas pracy, a nie za pracę w godzinach nadliczbowych. Przyjęcie odmiennego stanowiska w sposób nieuzasadniony zmniejszyłoby należne powodowi wynagrodzenie o kwotę wynagrodzenia, jaką pozwana wypłaciła mu z zupełnie innego tytułu.

Za niezasadne Sąd uznał zarzuty pozwanej odnośnie dodatku wypłacanego pod pozycją 280 i 282. Odnosząc się do zarzutów strony pozwanej odnośnie dodatku o kodzie 289 Sąd stwierdził, że nie dopatrywał się w opiniach biegłego dodatku o takim kodzie.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, że roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie.

Podkreślone zostało, iż obowiązujące u strony pozwanej akty prawne o charakterze zakładowym w sposób niebudzący wątpliwości zaliczają stanowiska pracy zajmowane w spornym okresie przez powoda do stanowisk pracy pod ziemią. Powyższe znalazło również odzwierciedlenie w nazwach stanowisk. Zgodnie z regulaminem pracy czas pracy powoda wynosił 7,5 godzin na dobę oraz 37,5 godzin na tydzień przy pięciodniowym tygodniu pracy. Kodeks pracy

przewiduje możliwość skrócenia czasu pracy poniżej określonych norm. Taka możliwość dotyczy pracy wykonywanej w szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia warunkach. Praca w takich warunkach w zależności od nasilenia czynników szkodliwych trwa krócej od powszechnie obowiązującej dobowej lub tygodniowej normy czasu pracy (art. 145 k.p.). Taki czas pracy – mimo jego skrócenia jest normalnym czasem pracy ze wszystkimi tego konsekwencjami.

Wskazał, że w niniejszej sprawie powód pracował ponad tę normę, co wykazane zostało wydrukami (...), zeznaniami świadka oraz powoda. Pozwana stała na stanowisku, że powód nigdy wcześniej nie zgłaszał i nie udokumentował pracy w godzinach nadliczbowych. Tymczasem zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa pracy oraz regulaminem pracy obowiązującym u pozwanej powód faktycznie przekraczał zarówno normę dobową, jak i tygodniową, a pozwana nie zgłosiła żadnego wniosku dowodowego celem wykazania, że powód nie pracował dłużej niż obowiązujące go normy czasu pracy.

Przepis §16 regulaminu pracy stanowi, że praca wykonywana ponad normy czasu pracy określone w §15 stanowi pracę w godzinach nadliczbowych. Natomiast regulacja zawarta w §16 ust. 1 wskazuje, że praca w godzinach nadliczbowych jest dopuszczalna tylko w razie konieczności prowadzenia akcji ratowniczej dla ochrony życia lub zdrowia ludzkiego albo dla ochrony mienia lub usunięcia awarii lub w razie szczególnych potrzeb kopalni. Postępowanie dowodowe wykazało, że powód pracował ponad obowiązującą go normę w związku ze szczególnymi potrzebami pracodawcy. Praca powoda była tak zorganizowana, że przed przejęciem zmiany powód musiał przygotowywać się do niej przez zapoznawanie się z aktualną sytuacją w kopalni. Ponadto również po wyjeździe na powierzchnię, który rozpoczął się o godzinie 14:00 powód miał szereg dodatkowych obowiązków - pisanie raportów, udział w odprawie i pisanie poleceń dla następnej zmiany.

Powołano art. 151⁴ k.p. oraz art. 128 § 2 pkt 2 k.p.

Sąd stwierdził, że powód nie należał do pracowników zarządzających w imieniu pracodawcy zakładem pracy ponieważ nie kierował jednoosobowo zakładem pracy, nie był zastępcą takiej osoby, nie wchodził w skład organu kolegialnego zarządzającego zakładem pracy i nie był głównym księgowym. W ocenie Sądu powód nie był także kierownikiem wyodrębnionej jednostki organizacyjnej w rozumieniu art. 151⁴ k.p.

Powołano tutaj uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego w z dnia 20 września 2005r. (II PK 56/05). Cytowany przepis wprowadza wyjątkową regulację w zakresie wynagradzania dotyczącą kierowników wyodrębnionej komórki organizacyjnej. Chodzi tutaj o wyodrębnioną komórkę organizacyjną zakładu pracy, a nie każdą komórkę organizacyjną, których w zakładach pracy może być wiele np. dział, referat, pion, oddział. Sąd Najwyższy podkreślił, że interpretacja pojęcia „kierownik wyodrębnionej komórki organizacyjnej” nie może być dokonywana rozszerzająco. W rozpatrywanej kategorii podmiotowej chodzi o kierowników wyodrębnionej komórki organizacyjnej. Z kolei wyodrębnienie komórki organizacyjnej z zakładu pracy powinno wynikać z istotnych cech organizacyjnych dotyczących zarządzania zakładem pracy, z uzyskania przez daną komórkę względnej samodzielności. Chodzi tutaj o stanowiska dotyczące kierowania zakładem pracy i to tylko o stanowiska pod tym względem najważniejsze. Regulacja ta dotyczy pracowników, którzy w istocie rzeczy uzyskali funkcję samodzielnego zarządzania komórką organizacyjną. Powód nie posiadał takich kompetencji.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż powód musiał być obecny w pracy wcześniej, aby przygotować pracę dla zmiany oraz musiał zostać dłużej po zakończeniu zmiany.

Polecenie pracy w godzinach nadliczbowych, powód otrzymał poprzez ustalenie przez pozwaną zakresu obowiązków i organizację pracy. Wskazano tutaj na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 1978r., I PRN 91/78 oraz wyroki Sądu Okręgowego w K.z dnia 20 grudnia 2000r., (...) i Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 20 listopada 2001r., (...), jak też wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 5 grudnia 2006r.,(...).

Sąd Rejonowy stwierdził, że co prawda powód nie otrzymał bezpośredniego polecenia pozostawiania po godzinach pracy czy też wcześniejszego przyścia do pracy, ale taka była praktyka przyjęta na kopalni i zachowanie powoda było akceptowane przez jego przełożonych. Nadto to na pracodawcy ciąży obowiązek takiego zorganizowania pracy, aby pracownik mógł wykonać powierzone mu obowiązki w normatywnym czasie pracy. Tymczasem z zeznań przesłuchanych w sprawie osób wynika jednoznacznie, że z powodu organizacji pracy przyjętej na kopalni i zakresu obowiązków, powód nie był w stanie wykonać powierzonych mu zadań w ciągu 7,5 godzin dziennie, gdyż zadania te zmuszony był wykonywać na powierzchni przed i po zjeździe na dół kopalni.

Odnosząc się do wliczenia dodatku o kodzie 280 i 282 Sąd Rejonowy powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2011r., w którym wskazano, że przez "normalne wynagrodzenie", o którym mowa w art. 151¹ § 1 zdanie pierwsze k.p., należy rozumieć takie wynagrodzenie, które pracownik otrzymuje stale i systematycznie, a więc obejmuje ono zarówno wynagrodzenie zasadnicze wynikające ze stawki osobistego zaszeregowania, jak i dodatkowe składniki wynagrodzenia o charakterze stałym, jeżeli na podstawie obowiązujących w zakładzie pracy przepisów płacowych pracownik ma prawo do takich dodatkowych składników (II PK 3/11).

Co do zarzutu strony pozwanej dotyczącego naliczenia dodatku za godziny nadliczbowe za przekroczenie średniotygodniowej normy czasu pracy w wysokości 100 % Sąd stanął na stanowisku, iż pracownikowi pracującemu w godzinach nadliczbowych oprócz normalnego wynagrodzenia przysługuje również dodatek, przy czym godziny nadliczbowe powstają zarówno przy przekroczeniu dobowej normy czasu pracy jak również tygodniowej normy czasu pracy.

W związku z powyższym Sąd zasądził na rzecz powoda, na podstawie art. 151¹ § 1 - 3 k.p., kwotę wynikającą z wyczenia biegłego M. L. zawartego w opinii korygującej 37.753,66zł powiększoną o kwotę skapitalizowanych odsetek 11.872,48zł.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481 §1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Sąd uwzględnił żądanie powoda o zapłatę odsetek od zaległych odsetek, przy czym zasądził je zgodnie z żądaniem od dnia doręczenia pisma rozszerzającego powództwo.

Wyrokowi Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 477² § 1 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j.: Dz.U. z 2013r., poz. 490 ze zm.) oraz art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazując pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa opłatę od pozwu od uiszczenia, której powód był zwolniony oraz wydatki poniesione na opinie biegłego w łącznej kwocie 4.335,57zł.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana zarzucając:

I. Sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym polegającą na przyjęciu przez Sąd, że powód świadczył pracę w godzinach nadliczbowych w związku ze szczególnymi potrzebami pracodawcy, podczas gdy sytuacja taka nigdy nie miała miejsca, a powód mógł tak organizować swoją pracę, aby wykonywać swoje obowiązki w normatywnym czasie pracy.

II. Mające wpływ na treść wydanego wyroku naruszenie przepisów postępowania art. 233 § 1 k.p.c. w zw. 278 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodowej zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności opinii biegłego M. L. w części obejmującej wyczenie wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych należnych i wypłaconych powodowi, polegającej na bezkrytycznym przyjęciu przez Sąd pierwszej instancji wyczeń dokonanych przez biegłego, podczas gdy z pozostałego materiału dowodowego, a

w szczególności dokumentacji płacowej powoda wynika, że powód otrzymał wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w kwocie wyższej, niż przyjmuje to biegły, w tym:

- pominięcie (w ślad za opinią biegłego), iż za każdy dzień pracy powoda w soboty, niedziele czy święta (to jest w dni wolne od pracy), wynagrodzenie należne powodowi obliczane i wypłacane było przez pozwaną w sposób zgodny z przepisem art. 151¹ § 2 k.p. i przyjęcie ilości godzin przepracowanych w te dni, jako świadczenie przez powoda pracy w godzinach nadliczbowych, a w ślad za powyższym przyjęcie, że za pracę w godzinach nadliczbowych powód otrzymał w okresie żądania pozwu kwotę 1.117,29zł podczas gdy w okresie tym za nadgodziny przypadające w dni od poniedziałku do piątku oraz (zaliczone przez biegłego do obliczanych nadgodzin) godziny w niedziele, święta i dni wolne od pracy (soboty) powodowi wypłacona została kwota dodatków 26.723,73zł,
- pominięcie regulacji art. 130 § 3 k.p. i uznanie za prawidłowe ustaleń biegłego dokonanych wbrew temu przepisowi.

III. naruszenie prawa materialnego, a to przepisu § 13 ust. 3 (...) S.A. poprzez jego niezastosowanie, a w ślad za powyższym uznanie za prawidłowe dokonane przez biegłego wyliczenia wysokości dochodzonego przez powoda wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, w sytuacji, kiedy biegły pomija fakt, że za każdy dzień pracy powoda należne mu wynagrodzenie przy normie czasu pracy wynoszącej 7,5 godzin, wypłacane było za 8 godzin.

Wskazując powyższe zarzuty apelująca wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku, w ten sposób, że powództwo zostanie oddalone w całości,
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed Sądami obu instancji przy uwzględnieniu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Na wstępie rozważań należy wskazać, że w dniu 29 czerwca 2017r. (...) S.A. w K. została wykreślona z Krajowego Rejestru Sądowego, a jej następcą prawnym stała się Spółka (...) S.A. w B..

Apelacja pozwanej jest uzasadniona jedynie w zakresie zarzutu dotyczącego pominięcia przez biegłego faktu, iż za każdy dzień pracy w soboty, niedziele i święta pracodawca wypłacił powodowi dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych.

W pozostałym zakresie apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie Sąd pierwszej instancji, przeprowadził w wystarczającym zakresie postępowanie dowodowe niezbędne do rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełniało wymogi przewidziane w art. 328 § 2 k.p.c., Sąd pierwszej instancji określił na jakich dowodach się oparł, a także wskazał przyczyny przeprowadzonej oceny dowodów. W rezultacie nie okazał się zasadny zarzut pozwanej wadliwie przeprowadzonej oceny dowodów w niniejszej sprawie. Sąd pierwszej instancji umotywował przeprowadzoną analizę dowodów. Ma ona racjonalny charakter i nie sposób twierdzić, iż przekroczono granice swobodnej oceny dowodów.

Sąd Rejonowy, za wyjątkiem nieuwzględnienia faktu, iż za każdy dzień pracy w soboty, niedziele i święta pracodawca wypłacił powodowi dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych, poczynił właściwe ustalenia faktyczne, które zostały w pełni podzielone przez Sąd drugiej instancji.

Sąd drugiej instancji zapoznał się dodatkowo z aktami osobowymi powoda oraz uzupełniająco przesłuchał powoda i doprecyzowując stan faktyczny ustalił, że powód w okresie od dnia 1 marca 2012r. zajmował stanowisko sztygara zmianowego oddziału robót przygotowawczych pod ziemią, a od dnia 2 lutego 2015r. sztygara oddziałowego oddziału robót przygotowawczych pod ziemią. Jako sztygar zmianowy powód odpowiadał za całą zmianę. Przychodził do pracy wcześniej i cały czas, do momentu zjazdu, wykonywał obowiązki pracownicze: odbierał raport od poprzedniej

zmiany, dokonywał podziału załogi, musiał dopilnować przygotowania potrzebnego materiału, musiał przydzielić pracownikom narzędzia do zabrania na dół kopalni. Przed zjazdem była też odprawa. Po wyjeździe powód kąpał się, następnie pisał raport i dniówki dla całej zmiany tj. dla około 20-25 osób, później udawał się na odprawę i zdawał raport przełożonemu. Jako sztygar oddziałowy powód odpowiadał za cały oddział. Przychodził do pracy wcześniej i podobnie jak na stanowisku sztygara zmianowego też przyjmował raport, wydawał polecenia sztygarom zmianowym, szedł na swoją odprawę, pisał polecenia które wyszły na odprawie. Po wyjeździe szedł się kąpać i następnie udawał się na odprawę dla dozoru wyższego. Było specjalne Biuro Oddziałowe dla sztygarów. Odprawa trwała najkrócej pół godziny dla sztygara zmianowego i 45 minut dla sztygara oddziałowego. Zdarzało się, że odprawy trwały nawet 1,5 godziny.

W rozpoznawanej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia czy powód świadczył pracę w godzinach nadliczbowych, a jeżeli tak, czy otrzymał za to stosowne wynagrodzenie.

W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że powód taką pracę w nadgodzinach świadczył. Przychodził wcześniej do pracy i pozostawał po godzinach pracy. Z zebranego przez Sąd pierwszej i drugiej instancji materiału dowodowego wynika, że powód po przyjeździe do pracy pozostawał w dyspozycji pracodawcy i czynności które wykonywał były ściśle związane z jego pracą, zakresem obowiązków nałożonym przez pracodawcę. Gdyby powód stawiał się do pracy równocześnie z formalnym rozpoczęciem zmiany, nie byłby w stanie zrealizować w prawidłowy sposób obowiązków pracowniczych. Ponadto do czasu pracy pracownika należy wliczać nie tylko czynności polegające na wykonywaniu pracy w ścisłym tego słowa znaczeniu, lecz także czynności, które pracownik musi wykonać, aby pracę rozpocząć i ją zakończyć. Również konieczność wykąpania się i przebrania po pracy wiązała się ze specyfiką pracy powoda i z warunkami pracy panującymi pod ziemią.

Wykonanie wymienionych czynności przez powoda powinno odbyć się w czasie pracy, czyli mieścić się w ustalonych godzinach pracy. Trafnie przyjęto tutaj, że czynności te zajmowały powodowi 2 godzinny dziennie. Pozwana nie wykazała, aby powód w tym czasie wykonywał inne czynności, tj. niezwiązane z pracą. Co prawda powód nie otrzymał bezpośredniego polecenia pracy w nadgodzinach, ale taka była praktyka przyjęta na kopalni i zachowanie powoda było akceptowane przez jego przełożonych. Zdaniem Sądu Okręgowego w stosunkach pracowniczych nie należy decydującego znaczenia przypisywać zachowaniu wymogów formalnych związanych z udzieleniem polecenia pracy w godzinach nadliczbowych, skoro pracodawca każdego dnia akceptował wykonywanie tej pracy, nadto wymuszała takie postępowanie powoda organizacja pracy w zakładzie. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 listopada 2009r., II PK 51/09, OSNP 2011/11-12/150 „Uznaniu za pracę w godzinach nadliczbowych (art. 151 § 1 pkt 1 k.p.) pracy, którą pracodawca zlecił pracownikowi i godził się na jej wykonywanie po normalnych godzinach pracy, nie przeszkadza niezachowanie reguł porządkowych wynikających z regulaminu pracy, uzależniającego podjęcie takiej pracy od pisemnego polecenia przełożonych pracownika lub wymagającego późniejszej akceptacji jej wykonania.” W ocenie Sądu Okręgowego polecenie pracy w godzinach nadliczbowych powód otrzymał poprzez ustalenie przez pozwaną zakresu obowiązków i organizację pracy osób dozoru.

Słusznie też Sąd pierwszej instancji przyjął, że powód nie należał do pracowników zarządzających w imieniu pracodawcy zakładem pracy, bo nie kierował jednoosobowo zakładem pracy, nie był zastępcą takiej osoby, nie wchodził w skład organu kolegiального zarządzającego zakładem pracy i nie był głównym księgowym. Nie był też kierownikiem wyodrębnionej jednostki organizacyjnej w rozumieniu art. 151⁴ § 2 k.p. W orzecznictwie wskazuje się na dwa elementy wyróżniające tę grupę pracowników. Pierwszy odnosi się do uprawnień kierowniczych takich osób. Nie ma znaczenia źródło tych uprawnień, mogą one bowiem wynikać z postanowień umowy o pracę lub innego aktu kreującego stosunek pracy, a nawet z zakresu obowiązków danego pracownika czy z faktycznego wykonywania pracy. Jednak, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 listopada 1981r., I PR 92/81, OSN 1982, nr 5-6, poz. 82, sama wzmianka w umowie o pracę, że zajmowane przez pracownika stanowisko ma charakter kierowniczy, nie ma decydującego znaczenia. Istotne jest faktyczne wykonywanie obowiązków kierowniczych przez danego pracownika, w szczególności należy zwrócić uwagę na to, czy pracownik organizował lub nadzorował pracę innych pracowników, udzielał im zwolnień od pracy, wreszcie, czy podejmował decyzje w sprawie zatrudniania nowych pracowników -

wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2004r., III PK 22/04, OSNP 2005/5/65. Drugim elementem koniecznym do zakwalifikowania pracownika do omawianej grupy jest organizacyjne wyodrębnienie komórki, którą kieruje dany pracownik. Nie jest istotna nazwa tej komórki, nie ma także znaczenia jej wielkość, choć - jak się wydaje - nie może ona obejmować jedynie jednego stanowiska, trudno wówczas mówić o kierownictwie. Ważne jest jednak, aby komórka ta została wyraźnie wyodrębniona organizacyjnie (tak: K. Stefański – Komentarz do kodeksu pracy, Lex 2016r.).

W przedmiotowej sprawie pomimo samodzielności stanowiska powoda nie kierował on wyodrębnioną komórką organizacyjną. Również nie podejmował istotnych dla struktury zakładu czy jego części decyzji, nie odpowiadał za zatrudnienie pracowników, musiał uzgadniać zakresy prac na zmianie ze swoimi przełożonymi.

Zdaniem Sądu drugiej instancji Sąd pierwszej instancji nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii biegłego do spraw wynagrodzeń. Zgłoszony w apelacji wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii kolejnego biegłego był powtórzeniem tego wniosku.

Przeprowadzona w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, opinia biegłego w zakresie ustalenia liczby faktycznie przepracowanych przez powoda godzin, w tym godzin nadliczbowych i wyliczenia należnego wynagrodzenia za pracę wraz z dodatkiem za pracę w godzinach nadliczbowych miała charakter pełny i wyczerpujący. W szczególności na podstawie ustaleń stanu faktycznego biegły przyjął normę czasu pracy wynoszącą 7,5 godzin na dobę i 37,5 godzin tygodniowo. Stanowisko zajmowane przez powoda - sztygara zmianowego i sztygara oddziałowego jest stanowiskiem pracy zaliczanym do stanowisk pracy pod ziemią i zgodnie z aktami prawnymi o charakterze zakładowym obowiązującymi u poprzednika prawnego strony pozwanej czas pracy na takim stanowisku został, stosownie do treści art. 145 k.p., skrócony poprzez obniżenie ogólnych norm czasu pracy. Nie zmienia tego fakt, iż część obowiązków służbowych powód wykonywał na powierzchni. Powołane przepisy zakładowe regulujące czas pracy pracowników stanowią o pracownikach zatrudnionych pod ziemią, a nie wykonujących pracę pod ziemią.

Nie można również zgodzić się ze stroną pozowaną, że wypłata powodowi wynagrodzenia jak za 8 godzin, uzasadniała naliczenie ewentualnego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych powyżej 8 godzin. Pozwana miała obowiązek wypłacać powodowi wynagrodzenie jak za 8 godzin pracy, bowiem powód pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, a norma dobową 7,5 godzin dotyczyła czasu pracy i nie mogła obniżać wynagrodzenia powoda. Skrócenie czasu pracy powoda wynikało z zatrudnienia w warunkach szczególnie uciążliwych i szkodliwych. Przyjęcie, że powodowi należało się wynagrodzenie za 7,5 godzin oznaczałoby, że powód byłby gorzej traktowany niż pracownicy pracujący w innych systemach czasu pracy i poniósłby konsekwencje finansowe za obniżenie normy dobowej. Brak zatem podstaw do przyjęcia, że wynagrodzenie za pół godziny stanowiło zapłatę za czynności wykonywane ponad obowiązującą pracownika dobową normę czasu pracy.

Sąd Okręgowy podkreśla tutaj, że dokonane przez biegłego wyliczenie całego należnego powodowi wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych było prawidłowe (z tym, że należało odjąć od tak wyliczonego wynagrodzenia wypłacony już dodatek za soboty, niedziele i święta).

Odnosząc się do zarzutów strony pozwanej wskazać należy, że biegły jak wynika z (...) Nr (...) k-149 i (...) Nr (...) k-190 wyliczając zarówno normalne wynagrodzenie jak i dodatek w kolumnie 4 „Ilość godzin do ustalenia stawki wynagrodzenia” i „miesięczna norma czasu pracy” przyjął 8 godzin za każdy dzień pracy w ramach ogólnej normy czasu pracy, czyli inaczej rzecz ujmując podzielił wynagrodzenie na 8 godzin (nie 7,5) za każdy dzień. Normę czasu pracy 7,5 godzin biegły ustalił wyłącznie przy wyliczaniu liczby przepracowanych godzin nadliczbowych tzn. godzin przepracowanych po przekroczeniu normy czasu pracy ustalonej na 7,5 godzin na dobę.

Z zestawienia przepracowanych godzin k-137-148 wynika, że biegły ustalając wymiar czasu pracy dla powoda uwzględnił okoliczność, że miał on usprawiedliwione nieobecności w pracy – art. 130 § 3 k.p.

Nie można się też zgodzić ze stroną pozwaną, że powód otrzymał już wynagrodzenie za przepracowane 8 godzin każdego dnia. Otrzymywał on bowiem wynagrodzenie za pracę przy ustalonej normie czasu pracy 7,5 godzin – czyli za 7,5 godzin pracy każdej doby.

Biegły prawidłowo ustalił wysokość wynagrodzenia normalnego powoda w (...) Nr (...) k-149 przyjmując do jego wyliczenia wynagrodzenie zasadnicze oraz stałe dodatki: premię, Kartę Górnika, dodatek wg kodu 280 i 282. Normalne wynagrodzenie jest to wynagrodzenie, które pracownik otrzymuje stale i systematycznie w zwykłych warunkach i terminach wypłat - dodatek wg kodu 280 i 282 spełnia te wymogi.

Biegły ustalając czas pracy powoda, w tym liczbę przepracowanych godzin nadliczbowych wziął pod uwagę zarówno przepracowane przez niego godziny w dni od poniedziałku do piątku oraz w soboty, niedziele i święta. Następnie ustalił wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych – zarówno wynagrodzenie normalne jak i dodatek nie uwzględniając przy tym okoliczności, że za pracę w soboty, niedziele i święta powód otrzymał już oprócz normalnego wynagrodzenia również dodatek, który widnieje na dowodach zarobkowych pod pozycją „226 dod sob”, „227 dod świę”.

Pozostałe otrzymane przez powoda dodatki z tytułu pracy w soboty, niedziele i święta takie jak „232 prem SN”, „242 KG SN”, „265 III zm SN”, „281 gw dod S”, „283 gw dod S” nie podlegają odliczeniu od wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych gdyż są to dodatki z tytułu pracy w sobotę, niedzielę i święto.

Biegły jak wynika z (...) Nr (...) k-191 od wyliczonego przez siebie wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych odjął wyłącznie wynagrodzenie widniejące na dowodach zarobkowych pod pozycją „221 zas nadg”, „222 + 223 dod nadg”, „231 premia nadg”, „241 KG nadg”.

Ustalając ogólną liczbę przepracowanych przez powoda godzin, dla wyliczenia godzin nadliczbowych dobowych, biegły uwzględnił wszystkie dni, w których powód świadczył pracę w tym soboty, niedziele i święta. Biegły ustalając liczbę godzin nadliczbowych średniotygodniowych brał pod uwagę, w każdym miesiącu, wynikające z zestawienia przepracowanych godzin k-137-148 godziny przepracowane podane w kolumnie „czas pracy” i „dodatkowy czas pracy” a więc czas pracy uwzględniający również pracę w soboty, niedziele i święta.

Szczegółowe wyjaśnienie sposobu wyliczenia godzin średniotygodniowych biegły zawarł na k-187 (opinia uzupełniająca z dnia 19 stycznia 2017r.).

Biegły prawidłowo wyliczył liczbę godzin nadliczbowych dobowych i średniotygodniowych. Za godziny nadliczbowe średniotygodniowe, co do zasady należy się wynagrodzenie zgodnie z regulacją art. 151¹ § 2 k.p.

W związku z tym jednak, że za przepracowane godziny (7,5 godzin) w soboty, niedziele i święta powód otrzymał już wynagrodzenie wraz z dodatkiem Sąd od wyliczonego przez biegłego za poszczególne miesiące wynagrodzenia odjął kwoty wypłaconego dodatku zgodnie z poniższym wyliczeniem (w wyliczeniach uwzględniono wysokość skapitalizowanych odsetek od przeliczonych kwot):

05.2012

dodatek SN święta 286,86zł

zasądzono za ten okres 1.135,69zł

1.135,69zł – 286,86zł = 848,83zł

odsetki od 11-go czerwca 2012r. do 27 lutego 2017r. **417,95zł**

06.2012

dodatek SN święta 286,86zł

zasądzono za ten okres 1.181,21zł

$1.181,21zł - 286,86zł = 894,35zł$

odsetki od 11-go lipca 2012r. do 27 lutego 2017r. **431,13zł**

07.2012

dodatek SN święta 191,24zł

zasądzono za ten okres 1.048,95zł

$1.048,95zł - 191,24zł = 857,71zł$

odsetki od 11-go sierpnia 2012r. do 27 lutego 2017r. **403,99zł**

08.2012

dodatek SN święta 191,24zł

zasądzono za ten okres 410,11zł

$410,11zł - 191,24zł = 218,87zł$

odsetki od 11-go września 2012r. do 27 lutego 2017r. **100,67zł**

09.2012

dodatek SN święta 191,24zł

zasądzono za ten okres 927,86zł

$927,86zł - 191,24zł = 736,62zł$

odsetki od 11-go października 2012r. do 27 lutego 2017r. **330,95zł**

10.2012

dodatek SN święta 0zł

zasądzono za ten okres 61,62zł

odsetki od 11-go listopada 2012r. do 27 lutego 2017r. **27zł**

11.2012

dodatek SN święta 191,24zł

zasądzono za ten okres 927,72zł

$927,72zł - 191,24zł = 736,48zł$

odsetki od 11-go grudnia 2012r. do 27 lutego 2017r. **314,89zł**

12.2012

dodatek SN święta 191,24zł

zasądzono za ten okres 1.644,65zł

1.644,65zł – 191,24 zł = 1453,41zł

odsetki od 11-go stycznia 2013r. do 27 lutego 2017r. **605,38zł**

01.2013

dodatek SN święta 192zł

zasądzono za ten okres 936,58zł

936,58zł – 192zł = 744,58zł

odsetki od 11-go lutego 2013r. do 27 lutego 2017r. **301,65zł**

02.2013

dodatek SN święta 288zł

zasądzono za ten okres 1.256,28zł

1.256,28zł – 288zł = 968,28zł

odsetki od 11-go marca 2013r. do 27 lutego 2017r. **382,62zł**

03.2013

dodatek SN święta 336zł

zasądzono za ten okres 1.643,47zł

1.643,47zł – 336zł = 1307,47zł

odsetki od 11-go kwietnia 2013r. do 27 lutego 2017r. **502,68zł**

04.2013

dodatek SN święta 192zł

zasądzono za ten okres 677,85zł

677,85zł – 192zł = 485,85zł

odsetki od 11-go maja 2013r. do 27 lutego 2017r. **181,60zł**

05.2013

dodatek SN święta 384zł

zasądzono za ten okres 1.127,35zł

1.127,35zł – 384zł = 743,35zł

odsetki od 11-go czerwca 2013r. do 27 lutego 2017r. **269,64zł**

06.2013

dodatek SN święta 288zł

zasądzono za ten okres 1.964,03zł

1.964,03zł – 288zł = 1676,03zł

odsetki od 11-go lipca 2013r. do 27 lutego 2017r. **590,05zł**

07.2013

dodatek SN święta 288zł

zasądzono za ten okres 1.177,17zł

1.177,17zł – 288zł = 889,17zł

odsetki od 11-go sierpnia 2013r. do 27 lutego 2017r. **303,22zł**

08.2013

dodatek SN święta 288zł

zasądzono za ten okres 1.070,15zł

1.070,15zł – 288zł = 782,15zł

odsetki od 11-go września 2013r. do 27 lutego 2017r. **258,09zł**

09.2013

dodatek SN święta 192zł

zasądzono za ten okres 1.270,10zł

1.270,10zł – 192zł = 1078,10zł

odsetki od 11-go października 2013r. do 27 lutego 2017r. **344,22zł**

10.2013

dodatek SN święta 384zł

zasądzono za ten okres 980,79zł

980,79zł – 384zł = 596,79zł

odsetki od 11-go listopada 2013r. do 27 lutego 2017r. **183,53zł**

11.2013

dodatek SN święta 192zł

zasądzono za ten okres 1.212,82zł

1.212,82zł – 192zł = 1020,82zł

odsetki od 11-go grudnia 2013r. do 27 lutego 2017r. **303,76zł**

12.2013

dodatek SN święta 192zł

zasądzono za ten okres 1.659,26zł

1.659,26zł – 192zł = 1467,26zł

odsetki od 11-go stycznia 2014r. do 27 lutego 2017r. **420,40zł**

01.2014

dodatek SN święta 385,56zł

zasądzono za ten okres 1.183,56zł

1.183,56zł – 385,56zł = 798zł

odsetki od 11-go lutego 2014r. do 27 lutego 2017r. **219,83zł**

02.2014

dodatek SN święta 385,56zł

zasądzono za ten okres 1.160,66zł

1.160,66zł – 385,56zł = 775,10zł

odsetki od 11-go marca 2014r. do 27 lutego 2017r. **205,79zł**

03.2014

dodatek SN święta 385,56zł

zasądzono za ten okres 2.635,62zł

2.635,62zł – 385,56zł = 2250,06zł

odsetki od 11-go kwietnia 2014r. do 27 lutego 2017r. **572,56zł**

04.2014

dodatek SN święta 385,56zł

zasądzono za ten okres 905,21zł

905,21zł – 385,56zł = 519,65zł

odsetki od 11-go maja 2014r. do 27 lutego 2017r. **126,68zł**

05.2014

dodatek SN święta 481,95zł

zasądzono za ten okres 1.164,31zł

$$1.164,31zł - 481,95zł = 682,36zł$$

odsetki od 11-go czerwca 2014r. do 27 lutego 2017r. **158,81zł**

06.2014

dodatek SN święta 385,56zł

zasądzono za ten okres 1.965,93zł

$$1.965,93zł - 385,56zł = 1580,37zł$$

odsetki od 11-go lipca 2014r. do 27 lutego 2017r. **350,93zł**

07.2014

dodatek SN święta 96,39zł

zasądzono za ten okres 471,50zł

$$471,50zł - 96,39zł = 375,11zł$$

odsetki od 11-go sierpnia 2014r. do 27 lutego 2017r. **79,02zł**

08.2014

dodatek SN święta 289,17zł

zasądzono za ten okres 1.078,10zł

$$1.078,10zł - 289,17zł = 788,93zł$$

odsetki od 11-go września 2014r. do 27 lutego 2017r. **157,76zł**

09.2014

dodatek SN święta 289,17zł

zasądzono za ten okres 1.497,50zł

$$1.497,50zł - 289,17zł = 1208,33zł$$

odsetki od 11-go października 2014r. do 27 lutego 2017r. **228,72zł**

10.2014

dodatek SN święta 192,78zł

zasądzono za ten okres 439,29zł

$$439,29zł - 192,78zł = 246,51zł$$

odsetki od 11-go listopada 2014r. do 27 lutego 2017r. **43,94zł**

11.2014

dodatek SN święta 96,39zł

zasądzono za ten okres 577,30zł

577,30zł – 96,39zł = 480,91zł

odsetki od 11-go grudnia 2014r. do 27 lutego 2017r. **80,58zł**

12.2014

dodatek SN święta 385,56zł

zasądzono za ten okres 1.374,79zł

1.374,79zł – 385,56zł = 989,23zł

odsetki od 11-go stycznia 2015r. do 27 lutego 2017r. **157,41zł**

01.2015

dodatek SN święta 478,10zł

zasądzono za ten okres 850,41zł

850,41zł – 478,10zł = 372,31zł

odsetki od 11-go lutego 2015r. do 27 lutego 2017r. **56,71zł**

02.2015

dodatek SN święta 308,37zł

zasądzono za ten okres 135,79zł

135,79zł – 308,37zł = -172,58zł

Łącznie za powyższy okres powinna być zasądzona kwota 28.634,61zł tytułem niezapłaconego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Kwota skapitalizowanych ustawowych odsetek za okres od 11-go danego miesiąca do dnia 27 lutego 2017r. wynosi 9.112,16zł. Łącznie 37.746,77zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd drugiej instancji, na mocy art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok zasądając, w oparciu o art. 151¹ § 1 k.p., na rzecz powoda tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych przedstawione w powyższych wyliczeniach kwoty – łącznie 28.634,61zł. Stosownie do treści art. 481 § 1 i 2 k.c. i 482 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. orzeczono o odsetkach ustawowych, w tym zasądając skapitalizowane odsetki w kwocie 9.112,16zł.

Na mocy przepisu art. 386 § 1 k.p.c. zmieniono też rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Pozwana przegrała proces w stosunku o. (...) (49.626,14zł : 37.746,77zł) i w tym stosunku Sąd obciążył pozwaną obowiązkiem zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem pierwszej instancji – art. 100 k.p.c., art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2015r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j.: Dz.U. z 2018r., poz. 300) oraz § 6 pkt 5 i § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j.: Dz.U. z 2013r., poz. 490 ze zm.).

W pozostałym zakresie na mocy art. 385 k.p.c. oddalono apelację jako bezzasadną.

O kosztach zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne Sąd orzekł w pkt III wyroku w oparciu o zasadę wyrażoną w art. 100 k.p.c. stosunkowego rozdziału kosztów (strona pozwana przegrała proces w o. (...) części) i przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j.: Dz.U. z 2018r., poz. 265) § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 i § 10 ust. 1 pkt 1 zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.027zł (1.350zł x o. (...)) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (-) SSR(del.) Magdalena Kimel

Sędzia Przewodniczący Sędzia